

La IAC, per un Primer de Maig antirepressiu

L'Estat espanyol no garanteix els drets de ciutadania ni els recursos mínims per a una vida amb dignitat, sinó que es fonamenta en les polítiques repressives, l'arbitrarietat i l'autoritarisme

Koki Gassiot i Pintori

La Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC) som una organització confederal que aplega set sindicats: CATACT-CTS/IAC, CAU-IAC, FAA-IAC, FTC-IAC, IAC-CATACT, SF i USTEC-STEs (IAC). La creació de la IAC data del seu primer congrés, el 1997, i es basa en la defensa d'un marc de relacions laborals català i en l'acció sindical basada en la participació i la representació directa de les persones treballadores des de les assemblees. Defensem que cal lluitar per totes les necessitats de classe i no limitar-nos a la lluita econòmica; participem i donem suport a moviments socials com el feminista, el moviment per l'habitatge, la defensa del territori, la lluita contra el racisme i la discriminació, el moviment antiglobalització, els moviments antibel·licistes i molts d'altres. La IAC ha convocat i donat suport a les vagues generals contra la repressió i participa activament en la Plataforma 3 d'Octubre contra la Repressió i per les Llibertats.

Des de la IAC no oblidem que la jornada reivindicativa del Primer de Maig **és el recordatori de la repressió exercida històricament contra les persones treballadores que reclamen els seus drets**, des de la personificació dels coneguts per 'màrtirs de Chicago': els cinc anarquistes condemnats (un es va suïcidar) i executats a la forca el 1887, arran de la repressió contra les vagues per la reivindicació de la jornada de 8 hores.

Enguany se celebra el centenari de la vaga de La Canadenca, també reprimida durament, amb fins i tot assassinats, però que va aconseguir el reconeixement per llei (per primera vegada en un estat) de la jornada d'un màxim de vuit hores: vuit hores de treball, vuit hores d'esbarjo, vuit hores de descans.

Els estats responen de manera especialment violenta i agressiva contra aquells capaços de qüestionar els seus principis autoritaris

Aquest any és també el del centenari repressiu de l'assassinat de Rosa Luxemburg i de Karl Liebknecht, arrestats a Berlín el 1919: els mataren a trets i llançaren Luxemburg al riu. Els estats responen de manera especialment violenta i agressiva contra aquells capaços, ja sigui de forma no-violenta o d'altres, de qüestionar els seus principis autoritaris i la seva capacitat d'imposar els interessos de les oligarquies.

Des del marc reivindicatiu de la IAC, aquest Primer de Maig de 2019, reclamem que cal seguir exigint la recuperació dels drets manllevats amb les polítiques d'austeritat (retallades), reclamar la derogació de la reforma laboral, l'acompliment dels drets socials de ciutadania (com el dret a l'habitatge i al treball) i el manteniment d'una xarxa de les pensions públiques dignes i de reconeixement a l'aportació social de les persones treballadores. Cal seguir reivindicant unes polítiques públiques d'acollida de les persones treballadores migrants i de garantia dels seus drets. I cal ser especialment bel·ligerants amb l'exigència del repartiment de la riquesa i del poder. Cal

posar en relleu que el treball no pot ser un luxe especulatiu d'una part de la classe treballadora: cal una ocupació digna i de qualitat. Cal seguir reivindicant una nova cultura que entengui el treball com un dret i com a forma de participació i aportació social. Un treball digne i de qualitat que generi els recursos necessaris per gaudir d'una vida plena i feliç i que no generi desigualtats econòmiques.

A Catalunya, l'atur afecta 419.000 persones. Això representa una taxa d'un 10,6% de la població activa, i en concret un 20,3% d'atur juvenil. Més de dos terços no cobren prestacions; la majoria dels contractes que es generen són temporals i a temps parcial, un 12% dels que treballem no sortim de la pobresa i les dones cobrem un 24% menys per la mateixa feina. La precarietat segueix tenint nom de dona i la feminització de la pobresa creix.

Però, mentrestant, les grans patronals no paren d'incrementar els seus beneficis, incomplint els mínims que marquen els convenis. Les lluites de les Kellys, de les teleoperadores i de les repartidores de Deliveroo mostren el camí d'un sindicalisme alternatiu per reconquerir els drets que ens han tret amb l'excusa de la crisi. La precarització del treball augmenta també en l'Administració i l'empresa pública. Cal revertir l'actual onada d'externalitzacions que han fet retrocedir els drets laborals, la precarietat i la doble escala salarial pel mateix treball.

A Catalunya es perpetua la retallada d'un 14% en la despesa pública de sanitat. En ensenyament, la inversió segueix a la cua de l'Estat i d'Europa (hauria d'arribar a un 6% de la despesa pública). La llei de la renda garantida de ciutadania no s'implementa, s'anul·la el protocol contra la pobresa energètica i d'emergència habitacional.

Des de la IAC creiem que cal tombar les reformes laborals dels contractes porqueria i de les pensions de jubilacions als 67 anys signades entre patronals i governs amb la complicitat directa dels sindicats de concertació: sou i pensió mínims de 1.080 €/mes i reducció de la jornada laboral (35 h/setmana). Som davant d'un atac permanent a les pensions públiques amb l'objectiu d'un model privatitzador que pivota sobre el Pacte de Toledo del 1997 signat pel sindicalisme de concertació.

El 155, la reforma del 135, la 'llei mordassa' i les reformes laborals configuren un context d'excepció i de repressió permanent per a tota la classe treballadora

El 155, juntament amb la reforma del 135, la 'llei mordassa' i les reformes laborals configuren un context d'excepció i de repressió permanent per a tota la classe treballadora i que estan patint particularment activistes, moviments socials i sindicalistes. La repressió sindical és una de les més silenciades i a la vegada més generalitzades. Avui, la precarietat laboral segueix permetent als empresaris utilitzar l'acomiadament o la no renovació com a eina preventiva per impedir la constitució de seccions sindicals. Però la repressió arriba a més aspectes: desenes de companyes sindicalistes estan sent perseguides i empresonades per lluitar.

Però per a la IAC es prou evident que **la violència i la repressió dels estats no han desaparegut del mapa europeu**, i que ara mateix, dins de l'Estat espanyol, apareix amb especial ràbia i ferotgia des de principis molt poc democràtics. Situacions repressives que es viuen entre el sindicalisme, com pot ser els empresonaments de membres del SAT; entre els activistes socials, com poden ser els dels CDR, o contra l'activitat política com els presos i les preses i els exiliats i les exiliades polítics catalans. Però l'actual monstre de la repressió, alimentat des del Govern del PP i desenvolupat entre la indiferència del PSOE, s'ha desbocat fins a extrems de desbarrament com són, a tall d'exemple, els casos d'Altsasua, dels tuitaires o dels cantants i titellaires empresonats.

L'estat espanyol no garanteix els drets de ciutadania ni els recursos mínims per a una vida amb

dignitat, sinó que es fonamenta en les polítiques repressives, l'arbitrarietat i l'autoritarisme. Tant ara com fa 300 anys, la part de l'Administració pública espanyola que funciona a la perfecció és la que assumeix la implementació de la repressió dels poders públics contra la ciutadania: toga, sentència, porra, pistola i presó.

La part de l'Administració pública espanyola que funciona assumeix la implementació de la repressió dels poders públics contra la ciutadania: toga, sentència, porra, pistola i presó.

Tot això fa que, des de la IAC, aquest Primer de Maig de 2019, vulguem posar com a eix central de la reivindicació dels drets de les persones treballadores la unitat antirepressiva; per sobre de qualsevol diferència programàtica o interès partidista de les organitzacions democràtiques. Perquè la repressió no fa diferències ideològiques i castiga, de la mateixa manera, qualsevol mobilització que pugui posar en risc els fonaments sistèmics, **pugui generar un "canvi" real o posar en risc privilegis i estructures de poder de les oligarquies**. Des de la IAC tenim clar que la solidaritat és la millor protecció contra la repressió i els totalitarismes.